

Hồi 51

Mượn Độc Công Độc

K

hánh Dư nghe nói liền trợn một mắt quái dị lên giận dữ nói tiếp:

- Có phải người muốn thử thách môn võ công khác của lão phu phải không?

Nói xong, y múa chưởng làm như định tấn công vậy. Kính Nghiêu thấy thế vội xua tay, vừa cười vừa nói:

- Sao Bào huynh lại nói thế? Ăn mày già này, chỉ chuyên môn đánh rắn chết thoi chứ không bao giờ đánh những kẻ đã bị hao tổn gần hết công lực. Huynh chỉ nhờ có Tử Độc mà nổi danh vậy trong lúc công lực đã bị hao tổn đến bảy thành thì đệ...

- Đừng có nói nhiều, cứ việc ra tay tấn công đi. Lão phu đấu với người một trăm hiệp nữa.

- Hãy khoan đã. Bào huynh không nên nóng nảy vội. Đệ với huynh có thù hằn gì với nhau đâu, mà phải đấu với nhau như thế?

- Không có thù hằn với nhau! Thế tại sao người lại chọc tức như vậy. Và người lại còn vu khống cho ta là người đã giết hại vợ chồng Âu Dương Đơn thế là nghĩa lý gì?

- Đó là đệ nói đùa đấy?

Mọi người thấy Kính Nghiêu tự nhận lời nói hồi nãy là nói đùa, ai nấy đều ngạc nhiên hết sức, nhất là Âu Dương Siêu đã tức giận khôn tả, nhảy lại, giơ ba ngón tay ra đè vào yết huyệt trên vai của Kính Nghiêu, mồm thì quát hỏi:

- Bang chủ là một nhân vật có oai tôn trong võ lâm như vậy sao lại đem chuyện huyết cừu của cha mẹ tôi ra mà nói đùa với một người vẫn coi mình là bề trên như thế?

Lúc này Âu Dương Siêu chỉ khẽ bóp một cái là xương vai của Kính Nghiêu bị nát vụn và chiếc tay phải ấy sẽ bị tàn phế ngay.

Nhưng Kính Nghiêu vẫn tươi cười như thường và đáp:

- Khánh Dư trách lão thì còn có lý do, vì tại lão mà y đã bị hao tổn hết công lực, suýt tí nữa thì bị mất sĩ diện trước mặt mọi người, nhưng còn thiếu hiệp mà trách lão thì thật là không biết điều chút nào cả.

Âu Dương Siêu vẫn không hiểu Kính Nghiêu nói gì, và chàng chưa nguôi cơn giận, lại hỏi tiếp:

- Trong người tôi trúng phải Bách Luyện Tử Độc là do lời nói chơi của bang chủ mà nên. Bang chủ không biết lỗi mà lại còn bảo tôi không biết điều, thế là nghĩa lý gì?

- Bách Luyện Tử Độc ư? Hà, hà? Thiếu hiệp thử gọi người khác tới xem xem.

Nói xong, ông ta giơ tay lên chỉ vào đầu và mặt của Âu Dương Siêu. Mọi người thấy ông ta nói như thế đều chăm chú nhìn theo vào mặt Âu Dương Siêu.

Thì ra lúc ấy trên đầu Âu Dương Siêu có một làn khói trắng bốc lên, tựa như người ta vừa mở nắp lồng bánh hấp, hơi khói ở trong lồng ngực bốc lên nghi ngút. Đồng thời hơi rượu tỏa ra khắp phòng.

Âu Dương Siêu cảm thấy ngạc nhiên hết sức, vì lúc này trong người không còn thấy kiến bò và khó chịu như trước nữa, nhưng chàng vẫn chưa nguôi cơn giận.

Khánh Dư thấy vậy bên thất kinh la lên:

- Ủa! TỬu khí bốc lên! Chả lẽ người...

Y kinh ngạc hết sức, cứ ấp úng mãi, không biết nói năng như thế nào cho phải và cứ đứng đờ người ra thôi.

Kính Nghiêu tùm tùm cười, nói tiếp:

- Âu Dương thiếu hiệp tuy rất thâm hậu, nhưng chưa luyện tới mức Tam Hoa Tự Đỉnh đâu?

Khánh Dư giận dữ, xen lời hỏi tiếp:

- Lão ăn mày già kia, người giở trò quỷ gì thế?

Âu Dương Siêu vẫn còn thắc mắc nhưng đã nguôi cơn giận, liền hỏi lại Kính Nghiêu rằng:

- Tiên bối, thế là nghĩa lý gì?

Kính Nghiêu lạnh lùng đáp:

- Không có nghĩa lý gì hết? Chuyện đã xảy ra ở trong võ lâm kỳ lạ không thể tưởng tượng được.

Nói tới đó, ông ta quay lại nói với Khánh Dư.

- Bào lão quái, người suốt đời tác ác, suốt đời dùng chất độc giết hại người, nhưng lần này người đã làm một việc thiện.

Khánh Dư càng thắc mắc thêm, không hiểu tại sao Kính Nghiêu lại nói như thế nhưng y cũng không biết trả lời thế nào mà đành chỉ hậm hực nói tiếp:

- Thưa Kính Nghiêu, có giỏi thì đấu với ta xem nào?

Đang lúc ấy, có tiếng động rất khẽ, và có một ngọn lửa xanh biếc lướt qua trên không, trông rất kinh khủng, Kính Nghiêu thấy vậy liền kinh hãi hết sức, vội ngồi sụp xuống để tránh khỏi ba ngón tay của Âu Dương Siêu và nhanh nhẹn nhảy ra ngoài xa ba bốn bước, rồi mới lớn tiếng nói:

- Ủa! Thế ra họ đã tới rồi!

Ông ta chưa nói dứt, thì trên không đã có tiếng người quát lớn:

- Thưa Kính Nghiêu! Kết bạn bao giờ cũng nghĩ đến chuyện bạn trước mới phải.

Giọng nói ấy rất âm trầm rùng rợn, khiến ai nghe thấy cũng phải kinh hoàng đến rùng mình rợn tóc gáy.

Tiếp theo đó, luồng ánh sáng xanh kia đã lịm hẳn và mọi người đã thấy có hai ông già gầy gò xuất hiện rồi.

Khánh Dư trông thấy hai ông già ấy liền hôn hử, tiến lên nói:

- Lão đại tới thật đúng lúc quá!

Kính Nghiêu vừa cười vừa xen lời nói:

- Hôm nay có phải ngày rằm tháng bảy đầu mà sao lửa ma đã xuất hiện rồi?

Ông già gầy gò nghe nói mặt vẫn lăm lăm lì, chỉ dùng giọng mũi kêu hừ một tiếng, rồi nói:

- Thưa Kính Nghiêu! Thế Ngoại Ngũ Sát với Cái Bang các người có thù hằn gì đâu, mà bạn lại vừa lên tiếng đã thất lễ với chúng ta như thế?

- Ai chả biết bạn là Quỷ Hỏa Âm Sát Khúc Nam Hòa. Lão phu chỉ nói đến tên họ của bạn thôi chứ có làm gì đâu mà bạn lại bảo lão phu thất lễ với các bạn?

Thì ra ông già đó là người đứng đầu của nhóm Ngũ Sát, biệt hiệu là Quỷ Hỏa Âm Sát, tiếng tăm rất lừng lẫy trong hắc đạo.

Nếu người nào không biết, lại cứ tưởng ông ta là một ông già quê mùa, đau ốm lâu năm thôi.

Âm Sát đưa mắt nhìn mọi người một lượt, rồi lạnh lùng trả lời Kính Nghiêu:

- Lão phu không đấu khẩu với người nữa.

Kính Nghiêu đáp:

- Bạn với lão phu có đấu với nhau gì đâu?

Âm Sát không trả lời Kính Nghiêu mà lại nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Nhỏ kia! Từ giờ trở đi, người là người của nhóm Ngũ Sát chúng ta rồi.

Lúc ấy Âu Dương Siêu đã thấy hơi rượu hết bốc, người uể oải như mới ốm khỏi, nên cả việc lên tiếng cũng không muốn nói. Chàng thấy Âm Sát nói như vậy chỉ trả lời rằng:

- Nói tầm bậy!

Âm Sát lại nói tiếp:

- Đó là luật lệ của Ngũ Sát chúng ta.

- Ta không cần biết luật lệ gì của các người hết!

- Hà hà...

Âm Sát cười ha hả mấy tiếng, rồi trợn ngược một mắt lên, nói tiếp:

- Đó là duyên phận của người nên người mới được gia nhập bốn môn, chứ còn người khác muốn gia nhập cũng không được.

- Sao người lại bảo ta đã gia nhập môn phái của Ngũ Sát rồi.

- Luật lệ của Thế Ngoại Ngoại Sát chúng ta xưa nay chỉ biết giết người thôi, bất cứ đối phương là chính hay là tà, thiện hoặc ác và chưa bao giờ ra tay cứu một người nào hết.

- Bậy nào!

- Sao người lại bảo nói bậy được. Đó là lệ luật của chúng ta như thế.

- Cứ hiểu sát như vậy mà cũng gọi là có luật lệ ư?

- Năm anh em chúng ta, từ xưa tới nay, chưa hề ra tay cứu một người nào hết, cho nên chúng ta mới đặt ra một lệ luật, là hễ người nào được chúng ta cứu thoát chết thì người đó sẽ là người của bốn môn.

- Lệ luật này kể cũng kỳ quái thật.

- Vì năm chúng ta hiếu sát và cũng chưa cứu qua một người nào hết, cho nên trong Ngũ Sát đến nay vẫn chưa có người kế tiếp đời thứ hai.

- Đó là ông trời có mắt, để sinh linh khỏi bị tàn sát quá nhiều.

- Không ngờ ngày hôm nay lại gặp được người, kể như Ngũ Sát cũng có hậu. Thật là một việc đại mừng, và tư chất của người cũng phi phàm lắm, nên lão phu vừa trông thấy đã ứng ngay.

- Lão ma đầu, người đừng có nằm mơ nữa.

- Ta sống gần trăm tuổi rồi, xưa nay rất ít nói, và không nói thì thôi, mà đã nói thì không bao giờ thay đổi hết.

Âu Dương Siêu thấy đối phương ăn nói có vẻ đứng đắn như thế cũng phải tức cười, nhưng tính tình nghịch của chàng lại nổi lên, nên chàng không giận dữ chút nào, trái lại còn cười và hỏi tiếp:

- Theo như lời nói của người thì các người đã bằng lòng nhận ta làm môn hạ rồi phải không?

Âm Sát vẫn bộ mặt lì lì và đáp:

- Không phải là chúng ta ứng, mà là người đã hợp với những điều kiện trong lệ luật của chúng ta đấy thôi.

- Hà hà! Thế ra các người đã cứu ta thoát chết phải không?

- Phải!

- Ai?

- Chính là y, lão tam của Ngũ Sát chúng ta!

Âm Sát vừa nói vừa chỉ tay vào Khánh Dư, vẻ mặt rất đứng đắn.

Âu Dương Siêu thấy vậy càng tức cười thêm và nói tiếp:

- Y ư? Chính y muốn giết chết ta thì có, nhưng vì tài ba của y hãy còn non nớt, chứ có phải là y đã cứu ta đâu?

- Nhỏ kia, người không biết hay là người có ý chối cãi như thế?

- Người điên rồi hay sao?

- Người đã trúng phải hai thứ rượu độc rất lợi hại là Khô Trúc Lộ với Tiên Đài Chấp, nếu không được Mùi Hỏa Bách Luyện Tửu Độc của lão Tam dĩ độc công độc, đuổi hết chất độc trong người người ra thì người làm sao khỏi được? Tuy bây giờ người đã làm mạnh rồi, nhưng bảy ngày sau chất độc lại nổi lên thì dù cho người của người có là sắt đá cũng bị tan thành máu mủ mà chết.

Lời nói của Âm Sát không những khiến Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức mà tất cả mọi người có mặt tại đó bây giờ mới biết Kính Nghiêu làm như thế là có ý cứu chàng.

Âu Dương Siêu cũng nghĩ đến lão bang chủ đã có khổ tâm cứu chữa cho mình như vậy, nên chàng càng nghĩ càng hổ thẹn, hai má đỏ bừng, vẻ mặt bẽn lẽn và cảm động nhìn thẳng vào mặt Kính Nghiêu. Chàng cứ mãi nhìn ân nhân mà không thềm đếm xỉa đến lời nói của Âm Sát.

Lúc ấy Âm Sát lại nói hỏi tiếp:

- Người đã nghĩ kỹ chưa? Người phải biết có nhiều người muốn gia nhập bốn môn mà cũng không được.

Âu Dương Siêu chưa kịp trả lời thì Minh Châu đã quát lớn:

- Biện Hương Tiểu Trúc này không phải là chỗ núi hoang hay bãi đất trống đâu mà các người, bọn âm ma quỷ quái lại cứ hoành hành như thế.

Âm Sát cười the thé, đáp:

- Thế nơi đây là kim loan bảo điện hay sao?

Minh Châu giận dữ nói tiếp:

- Tuy nơi đây không phải là kim loan bảo điện, nhưng là địa hạt của Nhất Thống Giáo.

Ngờ đâu Âm Sát nghe xong liền ôm bụng cười, lớn tiếng đáp:

- Nếu nói đến giang hồ thì ta lại phải giở lại qui củ của giang hồ ra mà nói. Chúng ta làm như thế này không có trái lý một chút nào cả.

Âu Dương Siêu xen lời nói:

- Đừng có giở những qui củ thói ấy nữa. Võ công của Ngũ Sát như thế nào, ta đã thử thách qua rồi, không có một chút gì là kinh người hết.

Âm Sát sầm nét mặt lại, trông càng rùng rợn thêm, và hạ thấp giọng xuống đáp:

- Bây giờ có hai con đường để cho người đi, một là ngoan ngoãn qui y bốn môn, hai là phản bốn môn mà lãnh lấy cái chết.

Khi nào Âu Dương Siêu lại chịu nghe những lời phách lối như thế, liền nổi giận quát lên:

- Người muốn bắt chước Mộ Thiên Thần Sát hay Liệt Tử Độc Sát?

- Được nếu không cho người biết qua một chút mùi lợi hại, người vẫn chưa biết trời cao đất rộng như thế nào. Nhỏ kia, hãy coi thế công của lão phu đây.

Âm Sát vừa nói dứt đã móc túi lấy một môn khí giới kỳ lạ ra. Khí giới ấy tựa như một cái túi da, vừa dài vừa nhỏ, chỉ bằng một nắm tay thôi, dài năm thước, nhưng khi tung lên thì không khác gì một trái khí cầu. Túi da ấy có rất nhiều lỗ hổng nhỏ. Kính Nghiêu thật quả không hổ thẹn là một người giàu kiến thức, vừa trông thấy cái túi da của Âm Sát đã cười và nói:

- Hà hà! Quỷ Hỏa lão ma đã giở trò tài ba nhất của mình ra biểu diễn đấy.

Thật đấy, ngoài bang chủ của Cùng Gia Bang ra, không một ai biết môn võ khí độc nhất của võ lâm ấy có tác dụng gì?

Tuệ Quả đại sư với Trí Thanh đạo trưởng tuy là người chưởng môn của một môn phái, nhưng vì xưa nay không giao thiệp với người trong hắc đạo, nên cũng không biết môn võ khí đó tên là gì?

Quỷ Hỏa Âm Ma nghe Kính Nghiêu nói như thế, biết đối phương đã hiểu biết rõ công dụng của môn võ khí đặc biệt này của mình, nên y không để cho Kính Nghiêu lên tiếng mà đã vội nói trước:

- Chả cần phải giấu giếm gì với ai hết. Cái trò chơi này của mỗi tên là Vạn Độc Linh Xà Đồng, vị nào chưa thấy qua, lúc này cứ việc xem cho thật kỹ đi.

Nói xong, y múa tay một cái, ống Vạn Độc Linh Xà cũng quay tít theo. Mọi người đã thấy trong vòng đầu đầy những ánh sáng lân tinh lập lòe như những ngọn lửa mà chạy quanh, và những ngọn lửa ấy ới tới là tỏa ra mùi tanh hôi tới đó, khiến ai ngửi thấy cũng phải buồn nôn buồn ọe.

Âm Sát đắc chí cười hi hí nói tiếp:

- Nhân đây lão phu cũng cho cho các vị kiến thức đôi chút: Cái ống Vạn Độc Linh Xà này là một cái da rắn rất hãn hữu trên thế gian này. Tuy nó không phải là gang mà cũng không phải là sắt, nhưng lúc muốn cho nó mềm thì nó mềm như tơ lụa, khi muốn nó cứng thì nó cứng như một cái hộp gang, nó không sợ lửa đốt, không sợ đao kiếm chém và cũng có thể dùng nó để phá tan một tảng đá lớn.

Y nói đến sủi bọt mép ra, có vẻ vòng vo hết sức. Tuy mọi người thấy thái độ khả ố của y rất đáng ghét, nhưng thấy lời nói của y lý thú như vậy, ai ai cũng đứng yên lắng tai nghe, đồng thời cũng tin lời nói của y không phải là giả dối đâu.

Âm Sát thấy mọi người thích nghe như vậy, thái độ càng ngông cuồng và kiêu ngạo thêm, lại nói tiếp:

- Lão phu còn nhắc nhở quý vị một câu này: Cái da rắn này, lão phu đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết mới chế tạo thành. Trước hết phải lột từng cái vảy của nó ra, và chỗ vảy nào cũng phải để một cái lỗ hồng nho nhỏ. Hề hề... Trong mỗi một cái lỗ hồng ấy đều có một thứ chất độc nhất vô nhị phun ra. Những chất độc ấy là: Phong độc, Xà độc, Khiết độc, Mang độc, Hoa độc, v.v

Nói tới đó, y bỗng ngừng giây lát, hai mắt tia ra hai luồng hung quang, cất cao giọng nghe rất chọc tai, nói tiếp:

- Đã gọi là Vạn Độc thì phải có đủ các thứ độc nhưng những thứ độc ấy có thứ rất mạnh có thứ độc nhẹ thôi. Khi chất độc bắn vào đối phương, phải xem số của người ấy hên hay xui, nếu số hên thì chỉ bị bắn phải những chất độc nhẹ thôi. Lão phu không sử dụng tới nó thì thôi, đã sử dụng đến thì thể nào cũng bách phát bách trúng, đối phương không thể nào tránh thoát được. Hề hề hề...

Y vừa nói, vừa múa tay múa chân để mô tả, làm như tất cả những người có mặt tại đó không ai thoát khỏi được cái ống Vạn Độc Linh Xà vậy.

Thư Kính Nghiêu là người giàu kiến thức nhất trong đám người ấy ông ta cau mày lại, vừa nghe vừa suy nghĩ, nhất thời không sao nghĩ ra được lời lẽ nào để đánh đổ lý thuyết của lão quái.

Âm Sát thấy mọi người có vẻ hãi sợ, im lặng như tờ, y càng đắc chí thêm. Y lại cầm môn khí giới quái dị ấy xem đi xem lại một hồi, mới nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Nhỏ kia, đã nghe rõ chưa? Nếu người không theo luật lệ của bốn môn mà bái sư nhập môn ngay, thì lão phu sẽ cho người nếm mùi của Vạn Độc Linh Xà Đồng ngay tức khắc.

Âu Dương Siêu liên tiếp ngộ độc, nên chàng cũng hơi hãi sợ những chất độc này, vì thế chàng muốn để cho người khác thử thách xem, và lợi dụng giờ phút đó tìm đường để lấy lại hơi sức, và cũng muốn xem đường lối thế võ của môn võ khí quái dị ấy ra sao? Nên lão quái nói xong, chàng cứ làm thình, không nói nửa lời, ngờ đâu Âm Sát lại khiêu khích mình như thế?

Trước mặt đông đảo như vậy, dù chàng có e sợ môn võ khí quái dị kia lợi hại đi chăng nữa, nhưng cũng không khi nào lại chịu lộ vẻ hãi sợ, nên chàng đột nhiên cả giận lớn tiếng đáp:

- Nơi đây không phải là đầu đường xó chợ để cho những kẻ lang băm nói ba hoa xịch để đầu.

Kính Nghiêu, Minh Châu, Lệ Châu, ba người không sao nhịn được đều cười khúc khích.

Âm Sát ngượng hết sức, khi nào y chịu nhịn được, liền trợn mắt lên lườm Âu Dương Siêu mà trầm giọng quát tiếp:

- Nhỏ kia, người đã chán đời, không muốn sống nữa phải không?

Âu Dương Siêu muốn chọc tức lão quái, lại càng làm ra vẻ dửng dưng, hình như không coi y vào đâu cả, thủng thẳng đáp:

- Người đã hết lời nói dóc chưa? Nếu chưa hết thì nói mau lên. Bằng không lát nữa người không còn có dịp để nói nữa đâu.

Âm Sát không hiểu ý nghĩa lời nói của chàng liền hỏi lại:

- Tại sao?

Âu Dương Siêu vênh mặt lên, bắt chước bộ dáng của y, hạ thấp giọng xuống đáp:

- Vì nếu ta ra tay đánh, thì hai ba miếng thôi đã cho người về châu thổ rồi. Lúc ấy người đã chết thì làm sao còn nói chuyện được nữa.

Kính Nghiêu và chị em họ Tống lại càng tức cười thêm.

Âm Sát bị Âu Dương Siêu chọc tức chịu không nổi, liền múa tít cái ống Vạn Độc Linh Xà lên, mồm thì quát lớn:

- Thằng nhỏ vô tri này giỏi thật. Người vô lễ như vậy, lão phu tha thứ cho người sao được?

-- o O o --